

ЕНЮ КЮВЛИЕВ
ГОСТИТЕ НА ДЯДО МИРЧО

chitanka.info

Когато тръгнахме за воденицата на дядо Мирчо, небето се бе избистрило като око на птиче. Слънцето — навалило на запад — напичаше.

— Задържа хубаво време тази година Баба Марта — рече другарят ми. — Ако и утре е такава, ще има да се изтягаме пред воденицата на припек.

Ала когато възлязохме на Биков рид, гледаме: от Широкия дол се закъртили мъгли и поемат нагоре към Бялата вода.

— Урочаса времето, Димооо! — рекох на другаря си. — Гледай какъв е пушелек в Широкия дол! Ще вали.

И не мина много, стегна един мокър студ, какъвто само Баба Марта може да прати.

Воловете опериха уши и забързаха надолу, а по гърбовете им затрептя роса. Ние измъкнахме ямурлуците и се закачулихме.

Когато стигнахме, дядо Мирчо не излезе да ни посрещне, както друг път.

— Трябва да е отишъл в село — казахме си ние и започнахме да разпрягаме.

Но след малко го видяхме да иде откъм долната воденица със стълба на рамо.

— Къде се губиш, дядо Мирчо, че нема кой да ни посрещне?

— Не ми се сърдете, момчета! С други гости съм улисан днес. Далечни гости презморци са ми пристигнали. Тям бързам да пригодя.

Спогледахме се с моя другар, защото не разбрахме думите на стареца, а дядо Мирчо додаде:

— Лястовичките, лястовичките ми пристигнаха. Дружинката ми през лятото. Па като се замъглиха чуките и разбрах, че Баба Марта е решила да си покаже сертлика^[1], отидох до долната воденица да си прибера стълбата и им отворя ей онова капаче под стрехата, та ако лястовичките усетят, че ще улови голям студ довечера — да се вмъкнат във воденицата на топличко. А сега я ми помогнете да изправа стълбата и да се покача, че тежка, пущината!

— Аз ще се кача да го отворя — каза Димо, грабна стълбата, изправи я под стрехата и се покачи.

Отвори капачето и на слизане се наведе към гнездото да види легнали ли са си лястовичките. Като рече да надзърне, един врабец изхвъркна от гнездото.

— Дядо Мирчо — викна Димо, — лястовичките ги няма в гнездото. Един врабец изскочи от него.

— Тъй ли? Брех, пущината! Цяла зима се е навирал в него, ама аз си мислех, че като си дойдат лястовичките, ще се махне, а виждаш ли го ти него! Ами къде ли ще да са уморените птички? Я чакай! Може да са влезли през вратата във воденицата. Случвало се е оттам да влиза. Че не от година идват те при мене. Десета година им е тази. Те ме веселят лятос, когато вие се заловите за работа и воденичката ми опустее. Затова запролети ли се и пъпките на трънкосливките започнат да се пукат, сърцето ми започва да се стяга и очите ми все към Бялото море гледат.

Дядо Мирчо влезе във воденицата да ги търси. Пална фенера. Взира се тук-там по напаспалените греди — не ги намери. Па като се затюхка оня ми ти старец — като над умрял човек.

— Ами ако са заминали за село да си търсят друга стреха, като са видели, че проклетият врабец е заграбил гнездото? — загрижено каза той. — Гледай ти един дрипав врабец каква пакост може да стори! Че аз да знаех, още онази нощ да съм му откъснал главата на този разбойник. Пък може и от студа да са се изплашили и да са литнали къде топла Тракия. Но като видят какъв рай е там, няма и да се върнат.

— Тук ще са се сврели някъде — раздумвахме стареца. — Нека да съмне. Ще ги видиш пак да пеят на вишната...

* * *

Когато на сутринта излязохме навън, заварихме дядо Мирчо да пули кръвясали очи към стрехата. А двете лястовички летяха около гнездото, цвърчаха тревожно и нападаха врабеца. Той, подал глава, бързо я въртеше ту наляво — ту надясно и приближеше ли го някоя от лястовичките, пресягаше да ги кълве с широката си човка.

— Какво гледаш, дядо Мирчо? — обадохме се ние.

— Ха, вие ли сте? — рече той и започна да се катери по стълбата. Но врабецът го усети и изхвъркна.

— Довечера няма да ми избягаш! — закани му се старецът.

А лястовичките се вмъкнаха в гнездото и весело чуруликаха.

Ала когато след малко те излязоха да си търсят храна, врабецът ги издебна и пак се вмъкна в гнездото.

По някое време слушаме: лястовичките се разцвърчаха.

Чу ги дядо Мирчо и изскочи от воденицата.

— Брей, пущината, пак влязъл в гнездото. Момчета, я изправете стълбата!

— Дядо Мирчо — рекох аз, — нека не гоним врабеца.

— Как? — кресна старецът.

— Абе ние ще го изгоним, ама да видим най-напред дали лястовичките сами няма да го прогонят.

А през това време лястовичките обикаляха гнездото, спущаха се върху врабеца, мъчеха се да го клъвнат, но не успяваха. Упоритият врабец въртеше глава и отбиваше храбро всеки удар. Дълго обикаляха те. По едно време кацнаха на вишната, цвърчаха дълго, като че ли се караха или сговаряха, па се дигнаха и отлетяха към село.

— Е, какво направихте сега? — викна дядо Мирчо. — Да видите, та да видите! Видяхте ли сега — прогонихте ги! Вие вземали ли сте нещо от ръцете на разбойник, та и лястовичките да могат да си вземат къщата! Ха вървете ги връщайте сега! Ама и аз, дърто, защо ви тръгнах по ума! Останах си през лятото без дружинка и толкоз! Вам е лесно. Имате си вкъщи деца да ви чуруликат, добре ви е. А за дядо си Мирча не мислите.

Докато дядо Мирчо ни гълчеше и ние се чудехме какво да му кажем, видяхме, че лястовичките се зададоха, а след тях летяха още двадесетина лястовици и силно цвърчаха. Те шумно свиха криле и кацнаха на вишната. Тук поцвърчаха няколко минути, па изведнъж пръпнаха и полетяха към гнездото.

Врабецът плахо взе да върти глава и да отбива ударите на разгневените птички, а дядо Мирчо, докато ни се сърдеше, започна да се радва като дете, да ни тупа по гърба и да дума:

— Браво бе, момчета, добре го нагласихте! Ще видите сега чудо! На парчета ще го направят, разбойника му проклет!

Дълго време лястовичките нападаха, дълго въртя настръхнала глава врабецът, па накрая, като отмаля, обърна се и се свря навътре в гнездото. Заспущаха се лястовиците, заскубаха го. Разхвърчаха се перушини, но проклетият врабец не мръдна. Около час време

продължи борбата, а той вземе, та се обърне, подаде глава, чукне някоя и друга лястовица и пак се свре навътре.

Тогава лястовичките отново се събраха на вишната. Поцвърчаха, посговориха се, па се дигнаха и отлетяха към село.

— Отидоха да викат още — рече дядо Мирчо.

Тъй помислихме и ние, но се излъгахме. Защото не мина много, лястовичките се зададоха и — за голямо наше учудване! — всяка носеше в клъвката си кал. Докато разберем какво ще правят, те се спуснаха към гнездото, накараха уплашения врабец да обърне гръб и започнаха да зазиждат отвора му.

— Bravoоо! — викна зарадван дядо Мирчо. — Жив ще го погребат. Виж как са намислили да му платят!

Да бяхте там да видите как бързо запушиха отвора!

След това лястовиците се събраха пак на вишната, почуруликаха, вдигнаха се и отлетяха.

Не зная защо, стана ми мъчно за врабеца, който и не подозираше каква смърт му бяха избрали лястовиците.

— Дядо Мирчо — рекох аз, — да отпушим гнездото. Ще се удуши нещастното врабче.

— Не! Да не си посмял! — викна той и очите му заблестяха гневно. — Де да можем ей тъй да издушим всички крадци и разбойници, от които земята се е напукала, светът ще се оправи. Няма да бараш стълбата! Каквото му се падаше, получи. Бог даде този ум на лястовиците, значи той нареди това. А каквото Бог нареди, то е справедливо.

И старецът седна на стълбата. Види се, побоя се да не я взема.

Къде се губиха дядовите Мирчови лястовички, какво правиха — не зная, ала към обед се върнаха сами и се заловиха да раззиждат отвора на гнездото.

— Сега — каза дядо Мирчо — можете да вземете стълбата и да отворите гнездото, та да се не мъчат божите птички.

Аз бързо се покачих, отмахнах незасъхналата още кал и измъкнах врабеца.

Беше още топъл, но мъртъв.

До вечерта лястовиците поправиха гнездото си.

Когато слънцето клюмна на залез и огря върха на вишната, лястовичките пееха весело на едно сухо клонче. Дядо Мирчо ги

гледаше усмихнат и думаше:

— Да сте ми живи, юначета! Знаех си аз, че ще платите на този разбойник и няма да оставите дяда си Мирча лятос сам.

[1] Непостоянството, ядовитостта. — Б. р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.